

Manel Bonany "Que siguin amables"

Manel Bonany és **guionista, escriptor** i pare del Biel i el Max, de 18 i 15 anys. Coautor de sèries com 'Estació d'enllaç', ara treballa a 'La Riera'. Publica 'L'esclau de la sal' (Amsterdam), la història d'un jove de la Tàrraco romana, i dijous la presenta a la Biblioteca Antoni Comas de Mataró

FRANCESC ORTEU
FOTO: PERE TORDERA

Un dia, quan eren petits, a l'hora de sopar els vaig demanar què volien de postres. Un petisúis, em van dir tots dos. D'acord. Vaig obrir la nevera i només en quedava un. Què podia fer? Bé, doncs, vaig agafar una d'aquelles culleres per prendre xarop que són, de fet, dues culleres de dues mides unides. Com que un era més gran que l'altre, els vaig dir que fessin servir la mateixa cullera. Els hi vaig omplir i els hi vaig dir: una, dues i tres! I van picar de cap.

Quin mal. Ens vam fer un tip de riure. Quan els nens són petits, l'humor uneix molt. Després, durant l'adolescència, també he intentat fer servir l'humor però no sempre me'n surto. L'humor va bé però a vegades l'enfrontament és inevitable. L'adolescent et busca i quan cal t'has de plantar. De fet, és la teva obligació com a pare. A vegades cal ser dissuasori, cal marcar un límit clar.

¿No has tingut mai por que, en un d'aquests enfrontaments, alguna cosa entre vosaltres es pugui trencar definitivament?
Aquesta por que em dius no l'he tinguda mai. Sí que una vegada vam tenir un enfrontament molt important i em va saber molt greu que haguéssim d'arribar a aquell nivell. Hauria volgut calmar les coses abans, però no vaig poder.

I què va passar?
Com que la relació amb el teu fill és una cosa que s'ha anat fent a poc a poc, una topada que es produeixi un dia no pot fer que tota la relació descarrili. Si la relació ha sigut bona durant anys, malgrat que a l'adolescència les hormones facin que els desafiaments siguin importants, tot això acaba passant. De fet, la meua experiència em diu que després d'enfrontaments importants la relació es torna més sòlida, més fonda.

Celebro aquesta confiança.
Jo he procurat educar els

fills de manera diferent a com em van educar a mi. Llavors la relació de pares i fills es basava en el principi de ja s'ho faran, es creia que els fills ja ens ho anàvem fent tot nosaltres sols. Per tant, venint d'aquest plantejament, la relació amb els pares havia de ser força distant. Amb els meus fills, en canvi, he volgut crear vincles més estrets. Hem parlat molt. Tot i així, el que els toca fer ara és deixar-me enrere. Hi ha una metàfora, que no sé si és de Rilke, que diu que els pares són l'arc i els fills la fletxa.

Quina frase els acostumes a repetir?
Una cosa que els repeteixo molt és que siguin amables.

Gran consell.
En la vida ens toca lluitar molt, però una cosa no és incompatible amb l'altra. El to és molt important. Tu has de poder lluitar amablement. I això no és suficient dir-ho, també ho has de fer tu mateix. Has de poder defensar les coses en què creus però ho has de fer de manera

cordial. Trobo que és molt més eficaç explicar les coses amb cordialitat. Així l'altre comprendrà millor el teu punt de vista. Has de parlar al teu fill de manera amable i ell potser també et respondrà de la mateixa manera.

Sembla molt senzill de fer, oi?
Saps què passa? Que un fill adolescent veu el pare com l'ambaixador de la realitat, com la persona que li recorda constantment que existeix el món real. I el món real vol dir que hi ha horaris, responsabilitats, feines, que cal estudiar... I es rebel·len contra tot això. Ells només volen passar-s'ho bé i volen que nosaltres els fem de proveïdors de tot.

Com resumiries la teua feina de pare?
La meua opció ha estat parlar-ho tot, parlar molt per marcar bé els límits. He volgut marcar els límits i evitar els càstigs. Això de parlar les coses, a vegades, de manera immediata, sembla que no serveixi per a res. Però he anat constatant que, a la llarga, funciona. —

El pare que et va matricular

Lluís Gavaldà

La ciutat i el nen

Tot llegint un article excel·lent del Joan Rioné sobre aquesta moda perversa de posar "Prohibit jugar a pilota" a les places, em va venir al cap una imatge. Erem al nostre carrer, tornant del sopar del divendres. La dona i jo xerràvem mentre el nen feia les seves curses amb amics imaginaris, com a bon fill únic que és. En sec, vaig aixecar la vista i, esglaiat, vaig veure'l esprintar en direcció a la cruïlla on estava a punt de passar un cotxe d'aquells vermells amb el típic imbècil que es pensa que córrer fa que lliguis més. El crit que vaig fotre es va sentir fins i tot per damunt del reggaeton que portava a tot drap el Fernando Alonso de pega. La cara d'esgarriat que va fer el meu fill va ser antològica també. Em va saber greu, sobretot pel bot que va fer, pobret, però no m'hauria d'estranyar gens. És la conseqüència lògica de vuit anys de sentir els seus pares repetint contínuament allò tan nostre de "Vigila!" o "Atura't". I és que si t'ho pares a pensar, la ciutat, i sobretot el seu trànsit, s'han convertit en el pitjor enemic del nen, en una espècie de monstre pelut que sembla que jugui a engabiar-lo i a omplir el seu espai vital de trampeis i paranys. No sé si sóc jo que em faig gran, però cada cop trobo que les voreres són més esquifides i que els semàfors dels transeünts sempre passen a vermell abans d'hora i et deixen a mig camí amb cara de babau, per no parlar dels conductors autistes que et veuen a punt de creuar el carrer en un pas de viants amb el nen agafadet de la mà i no fan ni el gest d'aturar-se.

Sí, ja sé què em direu, que per passejar els nens a la ciutat hi ha una cosa que es diu parc. esclar! Com pot ser que no hi hagi pensat, en aquests espais minúsculs, decorats amb tot de llaunes buides i preservatius plens, gronxadors rovellats i pares rebent l'enèsima cagarada de colom a la closca. No, no fotem, la ciutat no estima els nens, els diu cada dia que no són importants, que sobren, que si volen fer de nens se'n vagin a un parc temàtic o a un xiquiparc, espais artificials de cartró pedra on no molesten ningú. Què voleu que us digui, jo vull viure en un lloc on els nens s'estan al carrer, a la vista de tothom, emprenyant i donant pel sac, com sempre han fet. Prohibir-los jugar al carrer és privar-los d'un dret fonamental, com bé diu Rioné al seu article: el dret a destrossar els rètols estúpids a pilotades. Gràcies, Joan.

Lluís Gavaldà
és cantant

